

ARCIDIECZNÍ CHARITA PRAHA

Bulletin **SPECIÁL**

1919–2019: 100 let pomáháme lidem v nouzi

Číslo 9
15. září 2019

28. benefiční koncert k výročí 100 let Charity v pražské arcidiecézi

Smetanova síň Obecního domu v Praze 1
čtvrtek 31. října 2019 od 19 hodin

Te Deum ANTONÍN
DVOŘÁK

SYMFONICKÝ ORCHESTR HL. M. PRAHY FOK
dirigent Petr Altrichter

PRAŽSKÝ FILHARMONICKÝ SBOR
sbormistr Lukáš Vasilek

Moderuje ZBIGNIEW CZENDLIK a VLADIMÍR KOŘEN

Host:

Lucie Bílá

s klavírním doprovodem PETRA MALÁSKA

Nemůžete-li se koncertu zúčastnit a chcete-li podpořit jeho účel, zašlete, prosíme, finanční dar na bankovní účet veřejné sbírky na podporu České nemocnice v Ugandě: 749126/5500. Děkujeme!

Vstupenky v ceně 600, 900 a 1 200 Kč je možné rezervovat na e-mailové adrese: koncert@praha.charita.cz
nebo na telefonním čísle **731 604 319**. Vstupné je v plné výši příspěvkem na veřejnou sbírku pro Českou nemocnici v Ugandě. Více informací: www.praha.charita.cz/akce/koncert

Milí přátelé,

otevíráte stránky Bulletinu, který je poděkováním všem lidem podporujícím práci Arcidiecézní charity Praha. Vážíme si vaší důvěry. Ať věnujete svůj čas, svou modlitbu nebo své finanční prostředky, vždy dáváte kus sebe ve prospěch těch, kteří jsou v nouzi.

Témata v dnešním Bulletinu jsou pro mě svědectvím o tom,

že Charita dokáže významně proměňovat nejen životy konkrétních lidí, ale i prostředí, v němž žijeme. Hernu v centru Kralup nad Vltavou přestavěla Charita na místo pomoci lidem v tísní. Zchátralý objekt v Třeboradicích bude brzo zázemím pro maminky s dětmi. V sociálně vyloučené lokalitě v Kolíně vzniká díky Charitě nové komunitní centrum.

Jsem rád, že dokážeme reagovat na aktuální potřeby společnosti a že se nám daří zakládat nové služby a projekty, které

jsou potřeba. Jsem také rád, že máme za sebou tak dlouhou historii, tolik praxe a zkušeností. Letos si připomínáme 100. výročí založení Charity v pražské arcidiecézi. A vy ho můžete oslavit s námi! Srdečně vás zvou na 28. benefiční koncert se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK, Pražským filharmonickým sborem, Lucií Bílou a Petrem Maláskem.

S přáním všeho dobrého
Ing. Jaroslav Němec
ředitel
Arcidiecézní charity Praha

Mozaika událostí

➤ 20 let svého působení oslavila **Poradna Magdala**, specializované odborné pracoviště, které se zaměřuje na pomoc obětem násilí. Nejčastěji pomáhá těm, kteří zažívají domácí násilí, včetně dětí z takto narušených rodin. Velkou pozornost věnuje poradna prevenci, například na základních školách.

➤ Arcidiecézní charita Praha se podílela na organizaci štafetové pouti z Prahy do italského **Orvieto**. Akce se konala již po třinácté a měla za cíl připomenout okolnosti vzniku svátku Corpus Domini. Do štafety se zapojilo na dva tisíce poutníků.

➤ Charity Neratovice, Starý Knín, Beroun, Příbram, Vlašim, Roudnice n. Labem, Kralupy n. Vltavou, Praha-Holešovice a Praha-Chodov přijaly nové stanovy a spolu s nimi i **nový název**. Ze jména Charit bylo vypuštěno slovo „Farní“.

➤ Farní charita Kolín staví **nové komunitní centrum**. Do provozu bude uvedeno na jaře příštího roku. Centrum bude zázemím pro charitní, kulturní a společenské akce místních obyvatel.

➤ Na začátku září požehnal Mons. Zdenek Wasserbauer ulici v Kralupech nad Vltavou. Objekt bývalé herny získala a kompletně zrekonstruovala místní Charita. Kromě zázemí

několika sociálních služeb na pomoc sociálně slabým rodinám zde nově funguje například kavárna Riegrovka (více na straně 11).

➤ Charity v celé České republice pomáhají rodinám a jednotlivcům v hmotné nouzi se zajištěním **základních potravin a prostředků k hygieně** (viz snímek). Umožňuje to program FEAD ministerstva práce a sociálních věcí financovaný díky evropským fondům. □

Čtyři nové sociální byty pomůžou rodinám v nouzi

Arcidiecézní charita Praha se ujala zchátralého objektu v Praze-Třeboradicích. Z evropských fondů získala prostředky na jeho rekonstrukci. Do konce roku se do čtyř nových sociálních bytů nastěhují maminky-samoživitky s dětmi.

Na začátku února zahájila Arcidiecézní charita Praha rekonstrukci opuštěného rodinného domu, který dlouhá léta chátral. Nachází se na Slaviborském náměstí v těsném sousedství charitního Centra

Stavba postupuje podle plánu. Ještě před Vánoci se do nových bytů nastěhují sociálně slabé rodiny.

pro tělesně postižené Fati-ma.

Projekt je finančně podpořen evropskými fondy a Magistrátem hl. m. Prahy. Partnerem

projektu je městská část Praha-Čakovice, která jako majitel přenechává objekt Arcidiecézní charitě Praha k dlouhodobému pronájmu. □

Oblasti našich projektů v Indii zasáhly povodně

Šest indických svazových států zasáhly rozsáhlé povodně. Silné monzunové deště způsobily záplavy i ve státě Karnátaka, kde čeští dárci podporují několik tisíc potřebných dětí ve vzdělání v programu Adopce na dálku.

„U nás v Honavaru byly zasaženy níže položené vesnice a ty, které leží poblíž řek. Přítalová voda odnesla celé domy a mnoho jich zatopila. Silnice a cesty jsou zničeny. Úroda zmařena. Běžný život se zastavil. Nefunguje elektřina, doprava, zásobování. Lidé trpí,“ informovala sestra Maria Goretti, dlouholetá spolupracovnice Arcidiecézní charity Praha v Indii.

„Naši partneři poskytují zdravotní péči a distribuují okamžitou pomoc, zejména jídlo a hygienické potřeby,“ vysvětluje

Jaroslav Němec, ředitel Arcidiecézní charity Praha. „V další fázi bude potřeba obnovit obydlí, vybavení domácností a také na-

koupit například školní pomůcky dětem. Rádi bychom postiženým rodinám pomohli.“

Zapojte se do pomoci

PROSÍME, POMOZTE FINANČNÍM DAREM

Podporu poskytneme rodinám, jejichž děti jsou zapojeny do programu Adopce na dálku, i dalším lidem v zasažených vesnicích.

číslo účtu **749011/0100**, variabilní symbol **20050**
(krizový humanitární fond) DĚKUJEME!

STO LET ve službě potřebným

Pražská Charita slaví sto let existence. Více než jednu pětinu její historie (posledních 22 let) stojí v jejím čele ing. JAROSLAV NĚMEC, který vtiskl charitní práci její dnešní podobu a přivedl tak Arcidiecézní charitu Praha mezi uznávané a spolehlivé organizace na vysoké profesionální úrovni.

❑ Co víme o začátcích Charity v pražské arcidiecézi?

Počátek dnešní Charity lze vystopovat prostřednictvím organizace nazvané Svaz katolické charity v Království českém. Od vzniku tohoto svazu odvozujeme také stoleté výročí Charity v pražské arcidiecézi. Nevyrostl na zelené louce a nebylo to nějaké úřední rozhodnutí, protože Charita – jak je jí to ostatně vlastní – vznikala odspodu. Jednotliví věřící, kněží i biskupové zakládali dobročinné spolky. Ty zaznamenaly značný rozvoj po 1. světové válce, která zanechala mnoho lidí v invaliditě, bez domova a v sociální tísní. Spolky se pak sdružily do zmíněného svazu a začaly působit jako jeden celek.

❑ Už při svém vzniku před sto lety tedy Charita navazovala na bohatou tradici ve službě potřebným.

Přesně tak. A můžeme jí ještě hlouběji do historie. Pomoc potřebným byla spjata s životem církve od jejího vzniku. V naší zemi nutno připomenout svatou Zdislavu a její špitál v Jablonném či svatou Anežku, která už v roce 1232

Jaroslav Němec stojí v čele Arcidiecézní charity Praha v uplynulých 22 letech.
Foto: Člověk a víra/Roman Albrecht

postavila špitál v Praze a se svým bratrem se podílela na vzniku špitálního řádu pro provoz nemocnic, útulků a vývařoven. Církev byla těmito osobám inspirací a dávala jim sílu

Charita vznikala odspodu. Před sto lety se jednotlivé spolky vzniklé z iniciativy kněží a biskupů spojily a začaly působit jako jeden celek.

i podporu k velkým skutkům milosrdenství. My jsme jen pokračováním této přirozené služby církve.

❑ Jaký je podle vás vztah mezi křesťanskou vírou a pomocí bližním?

Nejen možná opravdová Charita bez křesťanství a opravdové křesťanství bez Charity.

❑ Říkal jste, že Charitě je vlastní růst z malého k většímu. Platí to tak i dnes?

Přijde mi vysloveně zajímavé, že tento princip je v Charitě stále živý. Dodnes vznikají v rámci Charity dobrovolné „spolky“ věřících – dnes říkáme Farní charity – nedávno např. ve Slaném, Mnichovicích, Radotíně, v Novém Strašecí. Ty působí jako skupiny dobrovolníků, kteří se věnují pomoci potřebným ve farnosti i mimo ni. Některé z nich postupem času zakládají profesionální sociální služby. Velmi důležitá je spolupráce s místním duchovním správcem, farním společenstvím a městem či obcí.

❑ Jak se charitní práce proměňuje?

Zejména se profesionalizuje. A s tím přicházejí i všelijaké úřední komplikace. Dříve bylo poměrně snadné obhájit vznik nějaké konkrétní potřebné

služby před úřady a získat pro ni financování. Pamatuji, jak jsme se na pár hodin sešli s mým zástupcem, záměr popsal na dvě stránky a bylo. Dnes je to zdoluhavý proces, do kterého je zapojena řada odborníků. Lidé

Ne všichni poskytovatelé sociálních služeb jsou poctiví. A tak Charita vítá zavedení standardů kvality.

pracující v sociálních službách musí mít předepsané vzdělání, dodržovat přísné standardy kvality a poměrně často podstoupit i kontrolu inspektorů z ministerstva práce a sociálních věcí a dalších orgánů. Zrovna nyní v září procházíme

kontrolou zaměřenou na dotace v roce 2018. Na druhé straně je nesporné, že to vede k vyšší kvalitě služeb a Charita se tomu nebrání. Ne každý vidí lásku, službu a pomoc bližnímu jako prioritu své činnosti. Možná ne všem jde o dobrou věc, proto kontrolám rozumím.

❑ V čem je Charita ve srovnání s jinými poskytovateli sociálních služeb výjimečná?

Katolická Charita má svou přidanou hodnotu pramenící z jejich duchovních základů. Nejde tedy pouze o sociální péči, ale i o úkol uspokojit ještě širší pole lidských potřeb, než jsou ty hmotné. Při své péči nabízíme i duchovní pomoc, ale nevnučujeme ji. Jsme připraveni nejen profesionálně poskytnout sociální službu, ale

i nabídnout přijetí, udělat „krok navíc“, který je pro naše zaměstnance typický. Nedávno

Charita je profesionální organizace. Nabízí ale i něco navíc – lidskost a přijetí.

se pečovatelkám v příbramské Charitě svěřil dvaosmdesátiletý pán, o kterého pravidelně pečují, že by se rád ještě jednou podíval do své rodné vesnice na Moravě. Pečovatelky mu připravily k narozeninám překvapení. O víkendu pro něj ve svém volném čase přichystaly výlet. Podíval se do svého rodného domku a na místa, kde vyrůstal. Udělalo to ohromnou radost nejen tomuto pánovi, ale i pečovatelkám.

Mukařovští VZPOMÍNALI na kardinála Berana

Vzpomínka na kardinála Josefa Berana se 17. května – v den 50. výročí jeho úmrtí – uskutečnila v Mukařově. V budově dnešního charitního Domova pro seniory strávil Josef Beran část své internace před odchodem do Říma. Senioři, pracovníci Charity i pamětníci se zúčastnili slavnostní mše svaté. Následovala zahradní slavnost s hudbou a pohoštěním.

Před Domov pro seniory, který nese kardinálovo jméno, instalovala Charita informační panel připomínající Beranův život. V den vzpomínkové akce ho požehnal prezident Arcidiecézní charity Praha P. Jan Balík.

Azylový dům v Brandýse nad Labem SLAVÍ 15. NAROZENINY

Před 15 lety otevřela Arcidiecézní charita Praha Azylový dům pro matky s dětmi v tísní v Brandýse nad Labem. Na jeho začátky zavzpomínal dlouholetý ředitel domu PETR KREJCÁREK.

❑ Jak to všechno začalo?

Jako u všech našich služeb, na začátku byla potřeba lidí, kteří jsou v nouzi. Že na Brandýsku chyběl zachytý bod pro maminky s dětmi v tísní, si uvědomovali i místní zastupitelé. Arcidiecézní charitě Praha svěřili za symbolickou cenu do dlouhodobého pronájmu objekt v centru, v blízkosti zámku. Psal se rok 2003. Byl jsem v Charitě nováček a mým úkolem bylo připravit dům tak, aby mohl být po Novém roce otevřen pro první klientky. Blížily se ale Vánoce a oslovily nás dvě maminky, které neměly se svými dětmi kam jít. Aby nezůstaly o svát-

První dvě rodiny u nás získaly azyl těsně před Vánoci. Hrozilo, že stráví svátky na ulici.

cích na ulici, přípravy jsme uspíšili a první dvě rodiny se mohly nastěhovat už před Vánoci roku 2003. Byla to pro nás obrovská motivace do další práce.

❑ **Oficiálního otevření se zúčastnil i kardinál Miloslav Vlk, jak zaznamenal tehdejší tisk.**

V Azylovém domě sv. Gerarda našlo útočiště už více než 900 maminek a dětí.

Ano, 5. května 2004 nový Azylový dům požehnal otec kardinál. Svěřil ho pod patronát sv. Gerarda Majella, ochránce těhotných žen a nenarozených dětí. Dům se rychle zaplnil. V přízemí a v suterénu byly ubytovány maminky s dětmi a v 1. patře byly dva byty pro rodiny zasažené povodněmi.

❑ **Kolik maminek a dětí od té doby Azylovým domem prošlo?**

Od 18. prosince 2003 do letošního pololetí jsme pomohli 316 matkám a 586 dětem. Většinou k nám přicházejí psychicky vyčerpané, s pocitem beznaděje a strachu z budoucnosti. Nemají peníze, nemají náhradní oblečení, nemají co jíst. Někdy postrádají i doklady.

❑ **Co je do takové situace dohnalo?**

Důvody jsou různé: rozpad rodiny, exekuce, útek před domácím násilím. Přicházejí k nám maminky, které snášely bití i psychické týrání od svého partnera. Obracejí se na nás i samoživitelky, které už nejsou schopné zaplatit nájem. Jsou v dlužích nebo pobývají s dětmi v nevyhovujících ubytovnách a na popud OSPOD (orgán sociálně právní ochrany dětí) musí tuto situaci řešit, jinak by hrozilo odebrání dětí do ústavní péče.

Téměř pravidlem je, že tyto ženy postrádají zázemí širší rodiny, které by pomohlo překlenout obtížné životní období. Bohužel nejsou u nás výjimkou ani matky, které samy vyrůstaly v sociálně patologickém prostředí a jsou zatížené závislostmi na alkoholu či drogách. Azylový dům jim dává šanci začít znovu. Pro budoucnost svých dětí se mnohé z nich dokázaly postavit na vlastní nohy.

❑ **Jak těmto ženám Azylový dům pomáhá?**

Azylový dům dává bezpečí. Maminka nemusí žít ve strachu, že ji vyhodí z bytu. Dostává nejen materiální pomoc, ale také psychickou podporu, aby mohla načerpat energii, zorientovat se v životě, srovnat si životní priority a možnosti. V tom pomáhají naše sociální pracovníce. Jejich úkolem je provázet maminku na cestě k samostatnému bydlení. Někdy je potřeba předat zcela praktické dovednosti. Například většina maminek je finančně ngramotná, a proto je důležité naučit je, jak si sestavit rodinný rozpočet, jak si rozpočítat peníze na nájem, jídlo, ošacení, kroužky pro děti a další výdaje domácnosti.

Důvody pro odchod do azylového domu: rozpad rodiny, exekuce, útek před domácím násilím.

❑ **Setkávat se zblízka s těžkými životními osudy musí být náročné. Co je pro vás nejtěžší? Co je naopak povzbuzující?**

Nahlédl jsem do mnoha lidských příběhů. Největší radost mám, když maminka s dětmi odejde do svého bydlení. A také, když se narodí miminko. Často jen díky zázemí, které u nás těhotná žena nalezne, se rozhodne dítě donosit a porodit.

Naopak smutné je sledovat, když mámě odebírají dítě. Když se není ani s podporou Azylového domu schopná o své děti dobře postarat a děti jsou

V květnu 2004 Azylový dům slavnostně otevřel a požehnal kardinál Miloslav Vlk, jak zaznamenal i místní tisk.

zanedbávané nebo dokonce v ohrožení.

Vzpomínám také na některé kritické události. Dvakrát šlo dokonce o život. Poprvé v roce 2006, kdy nás zasáhla silná povodeň. Azylový dům stojí jen pár metrů od Labe. Průtok vody vzrostl tehdy 50 krát. Maminky s dětmi v suterénu jsme museli okamžitě evakuovat. Podruhé šlo o požár, kdy se vzňal starší televizor jedné z maminek. Celý pokoj shořel. Nikomu se díky Bohu nic vážného nestalo.

❑ **Jak Azylový dům vnímá brandýská veřejnost?**

Přijde mi, že lidé nás berou a naši práci oceňují. Pravidelně se stává, že u nás někdo zazvoní a přinese kočárek nebo oblečení po svých dětech. Lidé nás podporují dobrovolnou prací i finančně. Dobrou spolupráci máme se sociálním odborem i s vedením našeho města. Jsem za pomoc všech těchto lidí vděčný a chtěl bych jim i touto cestou poděkovat za uplynulých 15 let, kdy jsou s námi a našimi maminkami. ❑

NADACE AGEL pokračuje v pomoci maminkám v tísní v Azylovém domě GLORIA

Celkem 46 rodinám, které se ocitly v tísní, pomohli v loňském roce pracovníci pražského Azylového domu Gloria. A to rovněž díky finančnímu příspěvku od NADACE AGEL, která nad azylovým domem

drží dlouhodobý patronát. Bez těchto prostředků by nebylo možné dále zútlňovat prostředí azylového domu nebo zajistit školní potřeby a léky pro rodiny, které se ne vlastním zavinením ocitly v nouzi. ❑

Vytváříme domov pro lidi s mentálním postižením

Domov svaté Rodiny založila a s velkým entuziasmem vybudovala a řídila řeholnice: sestra Akvinela Loskotová. Dnes jej provozuje Arcidiecézní charita Praha. Poskytuje zde nepostradatelné služby mentálně postiženým obyvatelům, aby mohli vést plnohodnotný a smysluplný život.

„Vycházíme z přesvědčení, že každý lidský život je vzácným darem. Proto si ho vážíme a chráníme jej. Ctíme i jeho duchovní rozměr, který zahrnujeme do života Domova,“ zdůrazňuje základní

Domov svaté Rodiny provozuje Arcidiecézní charita Praha. Je to jedno z jejích největších zařízení. Ve speciálních bytech tu žijí dospělí lidé s mentálním a kombinovaným postižením.

ním zařízení v pražské Liboci nepatří k bolestným zážitkům či zkušenostem.

Po malé chvíli totiž zjistíte, že slovo „domov“ v názvu nese zcela práve. Někdejší fara i novostavby, které se díky úsilí ses-

try Akvinely a jejích pozdějších spolupracovníků podařilo vybudovat, působí jako bezpečný přístav. Svě o tom mohou vyprávět rodiče, blízcí i přátelé těch, kteří zde žijí. Jednoho z nich jsme požádali o rozhovor, který na-

kameny péče ředitel Arcidiecézní charity Praha Jaroslav Němec.

Domov je organizovaný do tzv. domácností, což jsou vlastně jednotlivé bytové jednotky. V těchto domácnostech žije maximálně osm klientů. Takové uspořádání má za cíl co nejpodobnější, domáckou atmosféru, v níž se dobře žije, daleko od ústavní péče. Každá domácnost má svoje pojmenování, obvykle po nějakém světcí nebo významném místě: sv. Vojtěch, sv. Ludmila, sv. Václav, Nepomuce-num, Velehrad a podobně.

Všechny osudy a příběhy obyvatel Domova svaté Rodiny spojuje stejná zkušenost: nemoc a postižení. Pozoruhodné je, že návštěva v tomto charit-

O lidi s postižením pečují v Domově svaté Rodiny lidé, kteří svůj úkol přijímají jako vzácné poslání.

leznete dále. Jakkoliv může znít jeho vyprávění tíživě, díky zakladatelce Domova, Charitě i všem, kteří zde pracují, končí podobná vyprávění nejen nadějí rodičů: že jejich potomek nezůstane v životě sám a opuštěný. □

Vycházíme z přesvědčení, že každý lidský život je vzácným darem. Proto si ho vážíme a chráníme jej.

Od mříží do RODINNÉ ATMOSFÉRY

Dominika a Pavlínka – hned dvě dcery přivedly MILANA HRŮZU ke zkušenosti s Domovem svaté Rodiny. Bylo to šťastné setkání, které mu pomohlo z přetěžké životní situace.

□ **Když se do rodiny narodí postižené dítě, je to těžká zkouška. Vás postihla hned dvakrát.**

U první dcery Dominiky jsme dlouhou dobu netušili, jaký má zdravotní problém. Její vývoj byl velmi pomalý, sedm let s ní byla manželka doma, hrozně moc jsme s ní cvičili a možná díky tomu se nakonec dostala na nějakou úroveň. Pak se narodila Pavlínka, byli jsme šťastní. Při prvním vyšetření v dětské ordinaci však paní doktorka sdělila manželce, že se jedná o stejnou diagnózu, jako má Dominika.

Pro manželku to bylo velmi těžké. Byla tlumočnice, překladatelka z francouzštiny, angličtiny, měla dobré vzdělání. S dětmi nakonec strávila doma 11 let. Víte, ta každodenní

péče je strašně náročná. Pro obě děvčata jsme proto hledali pomoc v nějakém zařízení, nemohli jsme to zvládnout sami. Každou však přijali někde jinde.

□ **Udržovali jste s nimi přesto kontakt?**

Koupili jsme auto a jezdili za oběma každý víkend do Tloskova a do Sulické a vozili si holky domů. Po letech to ale moje žena neunesla a sáhla si na život. Pomáhala mi pak tchýně, která naše děti milovala.

Při prvním lékařském vyšetření druhé dcery jsme se dozvěděli, že má stejnou diagnózu jako naše prvorozená.

□ **To je na jeden život až moc...**

Tchýně bydlela na Praze 6 a přišla s tím, že na Petřinách vzniká jakýsi speciální domov. Podali jsme si tam přihlášku a přijali nás. Byla to záchrana, nesmírné ulehčení, protože děti byly najednou spolu a na

jednom místě v rodinné atmosféře! Poznal jsem sestru Akvinelu a ona i její dílo převrátily můj život naruby: najednou se všechno začalo z nejhoršího obracet k lepšímu.

Dominika bohužel podlela zdravotním komplikacím. Pavlínka je pořád na Petřinách, bude jí 38 let, drží se dobře, beru ji domů jednou za čtrnáct dní a samozřejmě na Vánoce a svátky.

□ **Zmínil jste atmosféru, jaká je v Domově svaté Rodiny.**

Jsem pamětník, který zažil ve státních zařízeních zamřížovaná okna, dveře bez klik. Tady jsou byty, v nichž klienti žijí, můžete za nimi kdykoliv přijít. Všechno je to se vzájemnou důvěrou, úsměvem a laskavostí. Vidím, že se o klienty, ať už dětské nebo dospělé, výborně starají.

□ **Jak vzpomínáte na sestru Akvinelu?**

Mimořádná osobnost. Měla životní optimismus, takovou sílu a přitom byla hrozně skromná, obyčejná. V Domově svaté Rodiny její styl stále přetrvává. □

Penzion či sociální služba. Obojí je službou lidem

Chystáte se na výlet, za kulturou nebo pracovními povinnostmi do hlavního města? Využijte služeb Penzionu U sv. Kryštofa, který v Praze 10 provozuje Arcidiecézní charita Praha. Budete příjemně překvapeni a stejně jako většina hostů se budete rádi vracet. Požádali jsme o rozhovor JAROSLAVA NEKLA, dlouholetého ředitele penzionu.

❑ Jaká je historie penzionu?

Historie objektu, v níž se Penzion U sv. Kryštofa nachází, je skutečně výjimečná. Byl postaven v roce 1907 jako dům pro opuštěné a osiřelé děti. Z té doby se nám na zdi penzionu zachovala pamětní deska na zakladatelku J. K. Parmovou. Osobně jsem se setkal s lidmi, kteří zde vyrostli a vzpomínali v dobrém na prožitá roky. Dům byl zrušen kolem roku 1950. Věřím, že historie, stejně jako současné působení Charity v tomto objektu, pozitivně

ovlivňuje zdejší atmosféru. Mnoho hostů se i v tomto smyslu vyjadřuje.

❑ Penzion působí jako nově zrekonstruovaný...

V roce 2013 zasáhly penzion povodně. Během osmi minut zaplavila voda celou rozlehlou zahradu, včetně tří charitních aut parkujících na spodním parkovišti. Následovala celko-

Dnešní penzion funguje v objektu, který vznikl jako dům pro opuštěné a osiřelé děti.

vá rekonstrukce. Proto je dnes penzion krásně opravený. Před tím, než byl znovu otevřen, jej požehnal otec kardinál Dominik Duka.

❑ Komu penzion nejčastěji slouží a jaké nabízí zázemí?

Nejčastěji ubytováváme zaměstnance firem z okolí, kteří přijíždějí z regionů do Prahy na školení či porady. Výhodou je pro ně hlídané bezplatné parkoviště v areálu penzionu. Často přicházejí také turisté. Do centra se dostanou snadno a rychle městskou hromadnou dopravou pomocí autobusu a metra. Zabere to necelou půlhodinu. Penzion je proto vhodný pro návštěvníky Prahy i poutníky. Nacházejí zde klidnou atmosféru mimo rušné centrum a přitom dobrou dostupnost do centra města.

Penzion slouží také potřebám Arcidiecézní charity Praha. Probíhají zde porady a školení. Zajišťujeme samozřejmě ubytování pro charitní hosty. V nedávné době například pro

Na serveru Booking.com oceňují hosté penzion téměř nejvyšším možným hodnocením.

prezidenta Charity Uganda otce arcibiskupa Cypriana Lwangu z Kampaly. Nebo pro sestru Marii Goretti z Indie, která je naším dlouholetým partnerem v pomoci těm nejchudším.

❑ V čem je Penzion u sv. Kryštofa výjimečný?

Hosté nejčastěji oceňují vysoký komfort, snídaně formou švédských stolů a velmi vstřícný personál. Můžeme se pochlubit téměř nejvyšším možným hodnocením, které hosté udělují na vyhledávači

Booking.com. Návštěvou našeho penzionu navíc podpoříte práci Charity.

❑ Jaké jsou plány do budoucna?

Vedle penzionu bychom chtěli vybudovat kapli, která by sloužila lidem při duchovní obnově. Máme již architektonický plán. Chybí však finance. Rádi bychom také v penzionu instalovali výtah.

❑ Jak dlouho penzion vedete? V čem je tato práce pro

vás naplňující? Co vás na ní nejvíc baví?

Penzion vedu již skoro dvacet let. Prožil jsem zde lepší i horší období. I když se to na první pohled nezdá, je to práce podobná práci kolegů, kteří pracu-

jí v sociálních službách Charity. I v našem provozu sloužíme druhým lidem. Má to svá specifika, ale základ je stejný. Proto mě vždy naplňuje radostí, když hosté odcházejí spokojeni a opět se k nám vrací. ❑

NAVŠTIVTE PENZION, KTERÝ POMÁHÁ

Penzion U sv. Kryštofa

Provozovatel:

Arcidiecézní charita Praha, Záběhlická 72/60, Praha 10

Tel.: 272 769 371, e-mail: penzion@krystof.cz

www.krystof.cz

Charita Kralupy nad Vltavou otevřela kavárnu „RÍGROVKU“

Ke stávající šicí dílně a dvěma secondhandovým obchodům (Šuplíkům) přibýlo kralupské Charitě další „podnikatelské dítě“, kavárna Rígrovka.

Kromě nabídky výborné kávy, občerstvení a poledního menu, dbá kavárna na ekologické a sociální dopady své čin-

Zavítejte do Kralup nad Vltavou, města básníka Jaroslava Seiferta, vystoupejte na nedalekou horu Říp.

A nezapomeňte navštívit kavárnu Rígrovku nedaleko kralupského náměstí (ulice Riegrova 4, otevírací doba pondělí – pátek, 10–20 hodin).

nosti. Pracovní uplatnění zde naši lidé, kteří jsou znevýhodnění na trhu práce. ❑

POMÁHÁME nejnuznějším SENIORŮM v Bělorusku

V běloruském městě Kryčev, až na samé hranici s Ruskem, podporuje Arcidiecézní charita Praha domov, kde žijí seniři a nemocní v extrémně nuzných podmínkách. Chudoba je tak velká, že každá pomoc je zde neskutečně znát.

„Bělorusko je nám velmi blízké. Díky programu Adopce na dálku®, který podporuje sociálně slabé rodiny, jsme poznali, v jak obtížných podmínkách zde lidé žijí,“ říká ředitel Arcidiecézní charity Praha Jaroslav Němec. „Do Běloruska jezdím posledních patnáct let pravidelně, ale návštěva Domova pro seniory a postižené ve městě Kryčev mě šokovala. Lidé zde žijí neskutečně nuzně.“

DOMOVU CHYBÍ POTŘEBNÉ VYBAVENÍ

Na ekonomické těžkosti Domova upozornil Arcidiecézní charitu Praha místní kněz Pavel. Domovu chybí potřebné vybavení. Jeho obyvatelé si nemohou přinést téměř žádné osobní věci, protože chybí skříň, do nichž by si je uložili. Na pokojích nejsou židle. Seniři, ani ti upoutaní na lůžko, nemají polohovací postele a potřebné kompenzační pomůcky. Budo-va potřebuje opravy. Koupelnám chybí bezbariérový přístup. Velkým přáním je zřízení odpočinkové místnosti, kde by seniři mohli sledovat televizi, hrát společenské hry, trávit volný čas a setkávat se s návštěvami.

V ZIMĚ JE DOMOV AZYLEM PRO CHUDÉ

Tím potřeby Domova nekončí. Vedení se potýká s nedostatkem provozních financí. Chybí peníze na hygienické pomůcky, jako jsou jednorázové pleny, toaletní papír a další potřeby. Rozpočet neumožňuje přijmout další personál, který je potřeba.

V Domově přebývá 35 seniorů. V zimních měsících pravidelně přibude několik přístýlek pro lidi z okolí, kteří nemohou zaplatit topení a nemají příbuzné, kteří by pomohli. Ve svých obydlích by zmrzli. Domov se jim snaží pomoci, protože je pro ně jedinou záchranou.

PRVNÍ DAR JIŽ CHARITA SENIORŮM PŘEDALA

Arcidiecézní charita Praha kryčevský Domov podpořila v minulém roce materiálním darem. Věnovala oblečení, teplou obuv, hygienické potřeby i vánoční dárky pro seniory. „Domovu chceme nadále

pomáhat, protože se nás velmi dotkla chudoba, v níž zde lidé žijí a kterou nelze srovnat s ničím, co známe u nás,“ vysvětluje Jaroslav Němec.

Právě zkušenost s provozem podobných zařízení v Česku může být pro kryčevský Domov velkým přínosem. „Jedním z důvodů, proč jsme se rozhodli nad kryčevským Domovem převzít patronát, je přístup místního personálu,“ říká Jaroslav Němec. „Mají zájem a motivaci Domov zlepšovat. A to je pro nás důležité. Můžeme totiž nabídnout stáž v našich zařízeních, konkrétně v Domově pro seniory kardinála Berana v Mukařově, v Domově se zvláštním režimem na pražském Barrandově a v Domově svaté Rodiny v Praze-Liboci a na Petřínách.“

MÍSTNÍ KNĚZ: JSEM VDĚČNÝ ZA VAŠI PODPORU

První pracovní stáž se uskutčnila už během loňského roku. Dvě zdravotní sestry

z kryčevského Domova navštívily zařízení Arcidiecézní charity Praha a seznámily se s tím, jaká je úroveň péče o seniory, nemocné a postižené v naší zemi. Získaly nejen nové poznat-

ky, ale i inspiraci a motivaci do další práce.

Místní kněz Pavel pomoc Charity kvituje s povděkem: „Město Kryčev je velmi chudé. Mnoho lidí zde žije na hranici

chudoby. Občas se snažíme organizovat sbírky pro Domov, ale naše pomoc je omezená. Jsem vděčný lidem v Česku za jejich štědrost a otevřené srdce.“

Chtěli jsme vykřiknout: „ZŮSTAŇTE!“

O prázdninách se do České republiky přijela podívat skupina padesáti běloruských dětí ze sociálně slabých rodin. Nejprve strávily několik dní v českých rodinách, poté poznávaly Prahu a vyrazily i na túru do Krkonoš.

Prodloužený víkend strávily děti v rodinách svých českých dárců, kteří je „adoptovali“ – úplně nedávno, anebo před deseti i dvanácti lety. Rodiny se na děti velice těšily a pečlivě se připravovaly na jejich příjezd. Volaly a psaly k nám do Charity, aby o dětech zjistily podrobnosti – jak je dítě vysoké, co má rádo, jaký dárek by pro něho mohl být vhodný, jaké jídlo mají připravit a co mu ukázat. Všimla jsem si, že některé děti byly fyzicky velmi podobné svým adoptivním rodičům (někdy více než jejich vlastní děti). Ti, kteří děti pozvali již poněkolkáté, se znovu se slzami v očích objali.

DĚTI USPOŘÁDALY VEČER TALENTŮ

Na pobyt dětí v českých rodinách navazoval několikadenní pobyt v Krkonoších. Společně jsme zdolali horu Sněžku, odpočívali v aquaparku, projeli se na bobové dráze, tančili a vyváděli během připravených soutěží. Děti z vlastní iniciativy uspořádaly

Večer talentů a všichni jsme byli velice překvapeni, jak talentovaně zpívají, tančí a recitují básně.

Po návratu do Prahy jsme si užili plavbu lodí po Vltavě a navštívili zoologickou zahradu. Poslední večer jsme shrnuli výsledky celopobytové týmové soutěže a rozdali ceny a dárky.

ODJELY, ALE ZŮSTÁVAJÍ V NAŠICH SRDCÍCH

Již podle dopisů, které děti dárcům pravidelně posílají, jsem věděla, že do programu Adopce na dálku® jsou zapojeny velmi hodné děti. Moje zkušenost se potvrdila. Děti jsou velmi milé, zodpovědné a chytré, usilovně studují i pracují. Kromě toho se starají o své nemocné příbuzné a snaží se usnadnit život svým

matkám i otcům. Žijí skromně. V mnoha případech i na ubytovnách, které nebyly roky opravovány. Mnohdy si nemohou dovolit koupit zdravé a pestré potraviny.

Celý tým Centra zahraniční spolupráce spolu s běloruskými spolupracovníky a s rodinami českých dárců se vynasnažil, aby byl pobyt v České republice pro děti nezapomenutelný. Když „naše“ děti nastoupily do autobusu, aby odjely do Běloruska, chtěli jsme vykřiknout: „Zůstaňte!“ Děti odjely, ale zůstávají v našich srdcích. Všichni jim chceme dát příležitost k lepšímu životu, který si všechny zaslouží.

Naďa Lobanová
koordinátorka projektu
v Bělorusku

DOBROVOLNICE V UGANDĚ: zpráva z první ruky o České nemocnici v Buikwe

Z České nemocnice v Ugandě se před nedávnem vrátila MARTINA KRIVÁNKOVÁ, čerstvá absolventka 6. ročníku 3. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Během dvouměsíční stáže poznala rodačka z Nového Města na Moravě chod nemocnice, která díky českým dárcům pomáhá zachraňovat životy a zdraví místních obyvatel.

❑ Jak na vás nemocnice zapůsobila?

Nevěděla jsem moc, co mne čeká a jak to bude v nemocnici fungovat. A můj první dojem byl velmi pozitivní – hlavně díky personálu. Většinu času jsem tu trávila s místními lékaři, kteří

podle mne poskytují dobrou péči v možnostech, které tady mají. Svoji práci dělají rádi.

❑ Co vás v nemocnici nejvíc překvapilo?

Mile mne překvapilo, že se některé středy ráno konaly asi čtyřicetiminutové semináře. Já tu zažila třeba seminář na hepatitidu B – jak se pozná a jak ji diagnostikovat, nebo seminář o tom, jak předcházet úmrtí malých dětí. Ještě překvapivější pro mě bylo, že si tento seminář připravil někdo ze zaměstnanců nemocnice a kdo mohl, tak na něj dorazil. A často se přednášejícího ptali, to mi udělalo radost. Přijde mi skvělé, že se personál snaží vzdělávat.

Těch věcí, co je jinak, je opravdu hodně. Krom očekávaných věcí jako jiné léky či vyšetření, třeba to, že práci, kterou u nás zastávají sanitáři – například hygienu nebo krmení pacienta, tady dělají příbuzní. S pacientem zůstává v nemocnici jeho rodina nebo alespoň jeden jeho blízký člověk. Vaří mu a starají se o něj prakticky celý den. Protože nemohou spát na postelích, nosí si do nemocnice rohože, které položí před lůžko pacienta. Během vizity musí ale příbuzní pryč a u lůžka může zůstat jenom jeden z nich.

❑ Co je ještě jiné než u nás?

Celý nemocniční systém je tady hodně jiný. Zjednodušeně, máte tu nemocnice státní a pak ty ostatní – privátní,

**Přijde mi skvělé,
že se personál
snaží vzdělávat.**

církvní a pak mezinárodní charitní. Státní nemocnice deklarují bezplatnou zdravotní péči – péče ale znamená „lidská práce a lůžko“. Nic víc. Všechno ostatní je na náklady pacienta. Představte si to tak, že vás vyšetří v nemocnici lékař, řekne vám, jakou operaci potřebujete, a pak za vámi přijde sestra se seznamem materiálu a léků, které si musíte sehnat. A vaši příbuzní pak po různých lékárnách ve městě shání roušky, infuze a léky. Re-

alita je však hodně jiná. Podle toho, co mi říkal místní zdravotní bratr, který měl ve státní nemocnici stáž, to vypadá asi tak, že když nepodplatíte sestry a lékaře, očekávané operace a vyšetření se nejspíše nedočkáte. V nestátních nemocnicích pak platíte různě velké poplatky za léčbu. No a když žijete ve velkém městě a máte dost peněz, můžete si zaplatit zdravotní pojištění. Počítejte ale, že pak můžete jen do určitých nemocnic, většinou v tom daném městě.

**Česká nemocnice je
v porovnání s ostatními
v okolí opravdu velmi levná.**

❑ Co Česká nemocnice znamená pro místní lidi?

Já se potkala hlavně s těmi, kteří do nemocnice přišli – tedy, věří jí natolik, že jsou ochotni zaplatit poplatek za vyšetření a základní léčbu (v přepočtu asi 120 korun za dospělého). Žijí tu ale i lidé, kteří neřeší svoje zdravotní problémy v nemocnici, ale třeba jdou k nějakému šamanovi. A těžko se posuzuje, jestli je to proto, že nemocnici nevěří, nebo nemají dostatek peněz pro léčbu. Poplatky za léčbu jsou pro místní někdy drahé, ačkoli nemocnice v Buikwe je v porovnání s ostatními v okolí opravdu velmi levná. Pokud by byla péče zadarmo, nemocnice by to ať už finančně či personálně nezvládla. V kraji Buikwe, pokud vím, nefunguje žádné zdravotní pojištění. Tedy kromě církve či zahraniční pomoci nemáte moc možností získat peníze na provoz.

❑ Co vám pobyt v Ugandě dal a vzal? Co vám tam chybělo a co ugandského vám naopak bude chybět doma?

Uganda mi dala spoustu zkušeností. Naučila jsem se, jak vypadají nemoci, které my v Evropě skoro nevidáme, a jak je léčit. V nemocnici jsem také navázala nová přátelství. Když zachraňujete život pacientovi společně s ostatními, kdy jeden se snaží zavést žilní kanylu, další měřit základní životní funkce a třetí zavádí trubičku do úst na usnadnění dýchání, tak po těchto zkušenostech vás s lidmi, se kterými pracujete, začne spojovat velmi

zajímavý vztah. Je to úplně jiná rovina přátelství, kdy vás společně propojují silné zážitky. Tuto rovnu přátelství jsem doteď nezažila.

Taky mi zkušenost potvrdila, že můj zvolený obor medicíny, kterému se budu věnovat, tedy infekční lékařství, mne opravdu baví. Kromě toho jsem získala motivaci k učení na poslední dvě státnice, které jsou přede mnou do ukončení studia.

**Má velkou hodnotu,
že je nemocnice
ve správe místních lidí
a že dobře funguje.
Není to samozřejmost.**

Přemýšlím, jestli mi pobyt něco vzal. Mně asi ne. Možná mé rodině, které jsem svým rozhodnutím vyrazil do africké nemocnice přidělala trochu starostí.

Celkově mi tu nechybělo nic. Vzpomínám si ale na některé

momenty, kdy jsem toužila po jídle, které by nebylo rýže s fazolemi. Teď mi ta rýže a fazole ale budou chybět.

Co byste vzkázala českým dárcům, díky kterým nemocnice v Buikwe vznikla a může dál pomáhat?

Že moc děkuji, že přispěli! Nemocnice je projekt, jehož ve-

likým úspěchem je to, že je momentálně ve správe místních, a i tak dobře funguje. Ačkoliv se to může zdát jako jasná věc, ukryvá se za tím mnoho dřiny a jednání místních koordinátorů. Já si totiž myslím, že dělat projekty, které se přenechají místním s tím, že i nadále fungují, má mnohem větší hodnotu, než když by byl projekt stále ve-

dený a z velké části dotovaný na provoz od nás. A my se třeba teď můžeme soustředit na vylepšování nemocnice. Projekt si stále drží myšlenku, že chce pomáhat i těm, co nemají dostatek peněz, a proto jsou poplatky za léčbu v porovnání s jinými nemocnicemi velmi nízké. Takže já věřím, že tenhle projekt má velký smysl. □

LÉČBA PACIENTA tuberkulózy zachrání dalších 10 LIDÍ OD NÁKAZY

„Pan Peter přišel do nemocnice s infekcí dýchacích cest. Je mu již 86 let, což je u nás v Ugandě velmi pozeňvaný věk,“ vypráví vrchní sestra Rhona Nsamba. „Vyšetření potvrdilo nákazu tuberkulózou. Pana Petera jsme hospitalizovali a nasadili léčbu.“

„Velkým problémem v Ugandě je, že se mnoho pacientů neléčí. Jsou lidé, kteří o své nákaze ani nevědí. Nemoc pak přenášejí na další,“ vysvětluje vrchní sestra. Podle nového průzkumu jde až o 46 % pacientů, kteří při

příznacích nevyhledají lékařskou pomoc. Každý z nich nakazí ročně 10 – 15 osob. Infekce se pak šíří populací. □

Pan Peter svou rodinu a okolí od nákazy ochránil. Léčba tuberkulózy je však zdlouhavá a u pana Petera bude pokračovat minimálně šest měsíců v domácí péči. Zdravotnický personál České nemocnice v Buikwe ho bude pravidelně navštěvovat v jeho domově. Jeho blízcí obdrželi léky jako prevenci nákazy, a tak pan Peter bude moci být se svou rodinou bez strachu, že by někdo z nich tuberkulózou také onemocněl. □

Lůžka s nadstandardní péčí POMOHOU UDRŽET NÍZKÉ POPLATKY ZA LÉČBU

Česká nemocnice v Ugandě se nespolehá jen na pomoc zvenčí. Nedávno se rozšířila o pět pokojů s nadstandardní péčí. Příjem z jejich provozu pomůže financovat provoz nemocnice.

Proč se nemocnice v ugandské vesnici, kam vede jen prasná cesta, rozšířila o lůžka s nadstandardní péčí, vysvětluje její ředitel James Kazungu: „Nadstandardní lůžková část je ziskovým projektem, který má za cíl vydělat pro nemocnici peníze, aby mohla i nadále poskytovat kvalitní a cenově dostupnou zdravotní péči sociálně slabým lidem kraje Buikwe. Jak známo, naše nemocnice je nemocnicí pro chudé a má ve srovnání s jinými nemocnicemi nižší poplatky a tento

stav bychom chtěli zachovat. K tomu potřebujeme pravidelné zdroje financování.“ Tím hlavním je stále dar od Arcidiecézní charity Praha, která na podporu České nemocnice v Ugandě zřídila veřejnou sbírku. Její výtěžek pomohl i s vybudováním lůžek s nadstandardní péčí.

James Kazungu vysvětluje: „Za jednolůžkový pokoj si pacient v ugandském Buikwe denně připlatí 150 korun. Nadstandardní péče znamená především soukromí. Zdravotní výkony a léky jsou pro všechny pacienty a léky jsou pro všechny pacienty v nemocnici stejné.“

Nadstandard volí lidé, kteří mají zaměstnání a pravidelný plat – v poslední době například zaměstnanec krajského úřadu nebo zaměstnanec mezinárodní organizace. Těmto lidem jejich zaměstnavatel většinou hradí zdravotní pojištění. „Je pro nás potěšující, že naši nemocnici vyhledávají nejen lidé z kraje Buikwe, ale i ze vzdálenějšího okolí. Česká nemocnice má dobré jméno a je o ni zájem,“ uzavírá James Kazungu. □

PŘEDČASNĚ NAROZENÝM DĚTEM zachrání život speciální dýchací přístroj

Arcidiecézní charita Praha vyzývá dárcce k podpoře sbírky pro Českou nemocnici v Ugandě. Ještě do konce roku by chtěla nemocnici vybavit speciálním dýchacím přístrojem pro předčasně narozené novorozence.

„Za dva měsíce jsem napačítala čtyři děti narozené před třicátým týdnem (ideálně by se dítě mělo narodit 38.–42. týden). V nemocnici umí předčasně narozenému dítěti poskytnout pouze podpůrnou léčbu. Tedy, dají mu kyslík do

kyslíkových brýlí a v případě infekce antibiotika, umístí na vyhřívané lůžko, chybějící tekutiny doplňují infuzemi a podají lék, který usnadňuje dýchání. I když to zní neuvěřitelně, občas se podaří i takto předčasně narozené dítě zachránit.“

Podpůrná léčba ale nestačí. Byly by potřeba speciální dýchací přístroje a speciální léky, říká Martina Křivánková, která v České nemocnici pomáhala během studijní stáže.

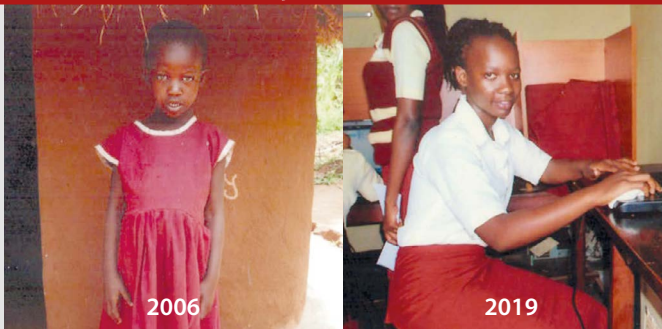
Podobnou zkušenost zaznamenal i medik Jan Resler: „Nezralých dětí se v Buikwe rodí hod-

ně, hlavně kvůli nedostatečné hygieně nebo těžké fyzické práci matek. Jejich nevyvinuté plíce po porodu kolabují, čemuž speciální dýchací přístroj brání přetlakem. Pomáhá nezralým novorozencům překlenout dechovou nedostatečnost, na kterou velmi často v Africe zbytečně umírají.“ □

Dárci mohou na pořízení přístroje přispět finančně, a to na sbírkovém účtu pro Českou nemocnici v Ugandě: 749126/5500. DĚKUJEME!

Adopce na dálku® přináší dvojnásobnou radost

Program Adopce na dálku® sklízí ovoce. Stovky školáků každoročně dokončují školní docházku, a to jen díky dlouholeté podpoře českých dárců. Radost prožívají obě strany. Absolventi mohou konečně užít svou školní přípravu a postavit se na vlastní nohy. Dárci zažívají uspokojení, že jejich podpora změnila život konkrétnímu člověku a jeho rodině.

Díky manželům Šmídovým mohla Shalon z Ugandy dokončit střední školu a kurz pro administrativní pracovníky.

„Jednoho dne přišla manželka domů s rozhodnutím, že bychom měli pomoci dětem

Manželé Šmídovi podporují na dálku vzdělání chudých dětí.

v programu Adopce na dálku®. Sama se rozhodla pro adopci indického chlapce a mně „přidělila“ šestiletou Shalon Babirye z Ugandy,“ vzpomíná František Šmíd, docent Karlovy univerzity v oboru lékařské biochemie. Tehdy se psal rok 2006.

Manželé Šmídovi podporovali vzdělání dětí – z jejich daru mohla Charita hradit školné, školní pomůcky a uniformy. Děti měly zajištěnou lékařskou péči. Navíc se účastnily školních výletů a o Vánocích dostávaly každý rok praktický dárek.

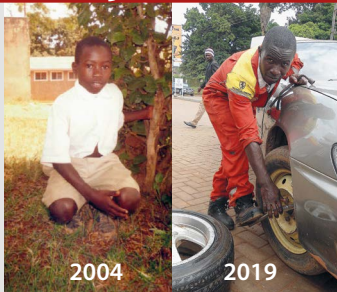
Pokrok v jejich studiu vnímali dárci i díky dopisům, které pravidelně dostávali. „Nejdřív

jsem nevěděl, co si budu s malou šestiletou holčičkou vůbec psát,“ vypráví pan Šmíd. „Bylo jasné, že první dopisy nezvládla napsat sama, ale pomáhal jí sociální pracovník. Postupně se ale komunikace rozběhla, dívka se zlepšovala v angličtině. Zlepšoval se i výhled na její budoucnost.“

Na začátku tohoto roku přišla příjemná zpráva. Shalon Babirye úspěšně ukončila dvouletý kurz pro administrativní pracovníky, na který nastoupila po absolvování nižší střední školy. „Je to ohromná věc,“ raduje se František Šmíd, „jsem rád, že jsem mohl Shalon dopomoci k získání vzdělání.“

David dělá, co ho nejvíc baví – OPRAVUJE AUTA

Na příběhu Davida z Ugandy není zdánlivě nic zvláštního. Jako spousta dalších kluků se od malička zajímal o auta a motory. Pozoroval vozy projíždějící jejich vesnicí. Snil o tom, že jednou bude také řídit auto nebo si snad jedno i pořídí. Po základní škole se vyučil auto-mechanikem. Otevřel si malou

autoopravnu. Dělá to, co ho v životě nejvíc baví.

Tento příběh je výjimečný. Neodehrál by se, kdyby nebylo dárců z České republiky, který Davidovi pomohl, když ho učitel v třetí třídě základní školy poslal domů, protože neměl zaplacené školné.

Sen se splnil. JSEM ZDRAVOTNÍ SESTROU!

Indická dívka Shubhalaxmi dokončila loni bakalářské studium zdravotnické školy. Našla si práci v jedné z nemocnic v Bangaloru. Pochází přitom z velmi chudé rodiny. Tatínek zemřel, když byla dívka malá, a maminka živila rodinu

úpornou a špatně placenou námezdní prací. Shubhalaxmi získala podporu programu Adopce na dálku®, když chodila do 4. třídy. Tehdy nedostížný sen – stát se zdravotní sestrou – se stal skutečností!

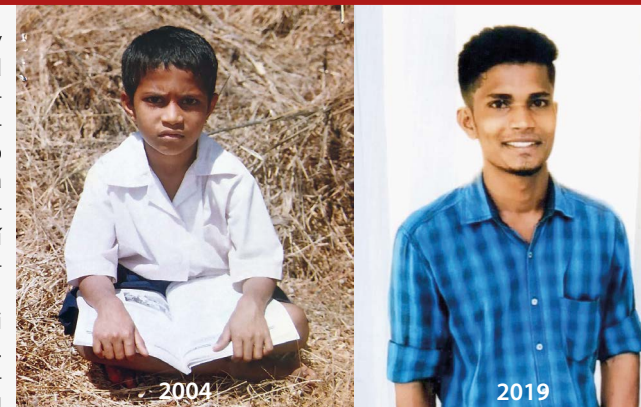
Pro RADOST i UŽITEK

Chlapec Zafalan z Ugandy studuje jen díky programu Adopce na dálku®. Rodině jsme navíc pořídili dvě kozy, které přináší užitek i radost. „Pro nás malá, postradatelná částka, pro druhého velký dar,“ říká dárci, díky jehož příspěvku jsme mohli chudé ugandské rodině zlepšit.

Santhosh z Indie VYSTUDOVAL na STAVEBNÍHO INŽENÝRA

Santhosh z Indie studoval díky programu Adopce na dálku® od roku 2004, kdy chodil do 2. třídy základní školy. Finanční pomoc, kterou dostával od svého českého dárci, mu umožnila pokračovat ve studiu i na vysoké škole. Zvolil si obor stavební inženýrství zakončený diplomem. Školu úspěšně dokončil a před šesti měsíci získal práci ve firmě jako stavební inženýr. Přejeme chlapci úspěšnou kariéru!

JEDENÁCTINÁSOBNÝ „ADOPTIVNÍ TATÍNEK“: Dnešní svět nepotřebuje Einsteiny, ale světce a světice

Z pražského Strážkova pochází skromný muž, který na dálku podporuje vzdělání jedenácti studentů. Devět v Ugandě, jednoho v Zambii a jednoho v Indii. Jedno mají tito mladí lidé společné. Bez svého dárcce by mohli o vzdělání jen snít.

„Důvod, proč podporuji vzdělávání dětí v rozvojových zemích, je prostý. Evropa a další vyspělé země žijí v materiálním přebytku. Máme morální povinnost dělit se s těmi, kteří jsou na tom podstatně hůř. A jak se říká – je lepší naučit někoho lovit ryby, než mu je dávat. Ať se postaví na vlastní nohy,“ říká štedrý a skromný dárcce, který nechce zveřejnit své jméno. Chce pomáhat v duchu biblického „ať levá ruka neví, co dělá pravá“.

Kněží pomáhají lidem správně se orientovat v životě. Proto mnohonásobný adoptivní otec nejraději podporuje studium seminaristů.

Většina z jeho podporovaných dětí jsou seminaristé, tedy budoucí kněží. Proč zrovna oni? „Dnešní svět nepotřebuje Einsteiny, ale světce a světice, aby pomáhali lidem správně se orientovat v životě. Aby nepodlé-

hali relativizaci morálních zásad. A k tomu jsou potřební kněží, aby předávali radostnou zvěst Písma. Proto podpora seminaristů. A pražská Arcidiecézní charita proto, že jí důvěřují.“

POČÍTAČE pro Zambii

Mnoho zaměstnavatelů dnes od pracovníků očekává znalost práce na počítači. Nejen u nás, ale i v Zambii. Díky spolupráci s českou ambasadou v Lusace jsme mohli vybavit další zambijskou základní školu počítačovou učebnou. Tentokrát v Mpanshye. 10 počítačů s příslušenstvím, tiskárnu a videoprojektor budou užívat studenti, učitelé, ale i rodiče dětí a místní komunita. □

Joseph z Ugandy vidí v „ADOPTIVNÍCH RODIČÍCH“ svůj morální vzor

I Joseph dostal pomoc, z které bude čerpat celý život – vzdělání. Díky českým dárcům ale získal ještě mnohem víc. Morální vzor.

Chlapce a jeho sedm sourozenců vychovávala po smrti otce jen matka. Neměla peníze na to, aby děti posílala do školy. Pomohl dárcce z Česka. Joseph získal nejen vyučení v oboru svařování a kovovýroba, ale brzy i kvalifikovanou práci.

Nyní, tři roky poté, co dokončil studia, vlastní malou dílnu nedaleko jednoho obchodního centra. Koupil si stroje, se kterými umí zručně vyrábět kovová okna, dveře, poschodové postele, stojany na nádobí, balkónová

zábradlí, vrata a mnoho jiných věcí. Má rodinu a podařilo se mu zakoupit pozemek, kde plánuje postavit si dům a usadit se.

Zaměstnává dva ze svých sourozenců. Také podporuje svou chudé chlapce, kteří zanechali školy, protože si nemohli dovolit platit školné. Tito chlapci se u něj učí praktickým dovednostem. Joseph plánuje, že pokud se jeho podnikání ještě víc rozvine, chtěl by pomoci dalším mladým lidem, aby se i jim dařilo lépe.

Joseph říká, že se naučil podělit se a pomáhat druhým podle příkladu dárců, kteří neúnavně podporují děti v nouzi, aniž by je vůbec znali. Dárci, aniž by si to uvědomovali, nepřispívají jen na vzdělání a zdravotní péči potřebných dětí, ale zároveň formují jejich charakter. □

Do ŠKOLNÍCH LAVIC usedli v Ugandě i DOSPĚLÍ

Alfabetizační kurzy, které v Zambii absolvovaly již stovky dospělých, rozšířila Arcidiecézní charita Praha také do Ugandy.

Jednou z nejstarších studentek je 70letá paní Margaret: „Učím se ráda a věk mi v tom nemůže zabránit. Bohužel nikdy jsem neměla příležitost. Až teď. Naučila jsem se číst, psát i počítat. Už se nenechám podvádět, když prodávám své zboží, protože už umím počítat a zapisovat prodeje. Taky už se nebudu muset ptát na cestu, když si umím sama přečíst ukazatele.“

Odpolední kurzy probíhají v Základní škole sv. Jana Nepomuckého v Kitule. Začíná se od úplných základů, od abecedy

Mezi nejaktivnější studenty patří 65letý pan William.

a podpisu. „Lidem, kteří se v dospělém věku rozhodnou na vzdělávací kurz zapsat, otevře tato zkušenost oči,“ říká Grace Mboizi z charitní ugandské mise. „Dává jim to nové příležitosti a také sebevědomí.“

Kurzy navštěvují ženy i muži, ale ženy převažují. „Ptali jsme se mužů, proč o vzdělávání nemají zájem,“ vysvětluje Grace Mboizi. „Někteří nepovažují vzdělání za důležité, jiní mají strach z toho, že se jim ostatní budou vysmívat.“

Pomluvami se nedal odradit 65letý pan William. Říká, že k učení ho motivuje současný technologický vývoj a komunikační možnosti. Zejména ho zajímá televize, mobilní telefony, počítače, archivace dat a moderní pojetí práce.

Přejeme všem studentům hodně úspěchů a radosti z učení. Děkujeme dárcům za to, že kurzy gramotnosti svými dary umožňují. □

JOHN se připravuje na UČITELSKÉ POVOLÁNÍ

John (22) byl zařazen do programu Adopce na dálku v zambijském Mukonchi, když chodil do čtvrté třídy. Po deseti letech se na základní školu vrátil. Tentokrát na učitelskou praxi.

John od malička snil o povolání učitele. Pro maminku, která sama vychovávala čtyři děti, bylo nemožné zaplatit všem dětem školné na základní škole, natož zaplatit vyšší vzdělání.

John byl vždy velmi cílevědomý a pilný. Díky programu Adopce na dálku mohl vystu-

John studuje druhým rokem na učitele. Praxi absolvoval na základní škole, kterou sám navštěvoval. Pomáhal mj. studentům 9. tříd s přípravou na závěrečné zkoušky.

dovat základní a střední školu a dokonce pokračovat i na vyšší školu. Volba oboru pro něj nebyla těžká. Vybral si pedagogiku. Před pár dny ukončil tříměsíční praxi na základní škole v Mukonchi, kterou sám před lety navštěvoval. Během praxe učil žáky druhých a čtvrtých ročníků matematiku a přírodovědu. Pomáhal také studentům devátých tříd s přípravou na závěrečné zkoušky.

Díky podpoře českých dárců se Johnův sen stát se učitelem pomalu, ale jistě stává skutečností. □

Uspořádali jsme ZDRAVOTNÍ OSVĚTU PRO ZAMBIJSKÉ „adoptované“ děti

Před několika měsíci byla Zambie svědkem epidemie cholery, která si vyžádala nejen lidský život. Jediná účinná obrana proti nákaze nejen touto chorobou je důsledná hygiena. „Adoptovaným dětem“ zásady správné hygieny pravidelně připomínáme.

Další ze série osvětových zdravotních přednášek proběhla nedávno v Mpansye. Akci připravil sociální pracovník z programu Adopce na dálku® spolu se zdravotní sestrou z místní nemocnice. „Během besedy dětem připomněli nutnost pravidelné hygieny, a to i v době chladných měsíců,“ říká Aleš Vacek z charitní zambijské mise. „V červnu a v červenci klesá noční teplota v Zambii až na 5

Zvláště v Zambii, která nedávno utrpěla epidemií cholery, je zdravotní osvěta důležitá.

stupňů; rána jsou chladná a děti zvyklé na teplé podnebí mají tendenci osobní hygienu někdy zanedbávat.“

V druhé části besedy hovořili starší studenti se zdravotnicí o sexuálně přenosných nemo-

cech a zejména o prevenci HIV/AIDS. „Děti a studenti se do besedy aktivně zapojovali svými otázkami. A díky vám, našim dárcům, jsme všem na závěr darovali mýdlo a tělový krém,“ uzavírá Aleš Vacek. □

Africkou bídu si v Evropě nedokážeme představit

Profesor LADISLAV BUČKO působí jako vedoucí Katedry misiologie na Vysoké škole zdravotnictví a sociální práce sv. Alžběty v Bratislavě. Na Slovensku je jedním z předních odborníků v oblasti zahraniční pomoci. Protože měl možnost osobně navštívit misi Arcidiecézní charity Praha v Ugandě, požádali jsme ho o krátký rozhovor.

□ Jako vysokoškolský pracovník se zabýváte misijní a charitní prací. Co byste řekl skeptikům, kteří si myslí, že bychom chudým zemím neměli vůbec pomáhat?

Řekl bych jim, že si životní podmínky těchto lidí v pohodlí své situace neumí ani představit. V chudých zemích je si-

Adopce na dálku® je efektivní forma pomoci. Její název ale může způsobit nezdravou citovou vazbu ze strany dárců.

tuace nouze a bídy mnohem vážnější, spadá do ní nepředstavitelně více lidí. Stačí, když si vzpomenu například na chudinské slumy v některých zemích Afriky, které jsem navštívil. Na malé ploše se tu koncentrují zdravotní i sociální těžkosti tisíců lidí. V Evropě si to skutečně nedokážeme ani představit.

□ Proč je rozvojová pomoc důležitá?

Profesor Bučko není jen teoretik. Pravidelně vyráží do subsaharské Afriky a má tak zkušenosti jak z akademického prostředí, tak i z místních slumů.

Charita a misie jdou vlastně ruku v ruce. Obojí hovoří o dělení se nejen s materiálními, ale i s duchovními dobry. To je pře-

ci základ lidství, lidského života. Deprivované komunity si už velmi často nedokážou pomoci samy. Je nutné nabídnout a vést rozvojovou činnost, aby se z těžké situace tito lidé sami dostali. Protože pomoc, která není promyšlená a ušitá na míru, chybí v ní přičinění těch, kterým je určena, nebo dokonce nepočítá s jejich iniciativou, může někdy dokonce uškodit.

□ Dalo by se shrnout, jaké jsou poslední trendy v oboru misijní a charitní práce?

Velké téma je teď v oblasti misii smíření: se sebou, ve skupinách, mezi komunitami, s okolním světem a s Bohem. Velmi silně vstupuje do popředí i problematika životního prostředí. Samozřejmě

se také skloňují i další aktuální problémy, jako je vliv globalizace na misijní činnost, migrace, subkultura, bioetika, rodina, materialismus či sekularismus.

□ Nakolik je pomoc Charity v rozvojových zemích efektivní a srovnání s jinými institucemi?

Pomoc katolické Charity je adresnější a často efektivnější. Zvláště pak, pokud se jí podaří nalézt důvěryhodné partnery v cílové zemi.

Ve slumu se na malé ploše koncentrují zdravotní i sociální těžkosti tisíců lidí.

□ Někdy se u nás vedou diskuse o tom, zda je program typu Adopce na dálku® efektivní. ➤

Velké téma je teď v oblasti misí smíření: se sebou, ve skupinách, mezi komunitami, s okolním světem a s Bohem.

Mně se tento typ pomoci zdá být velmi dobrý. Líbí se mi. Zažil jsem jej například v Ugandě, kde tuto formu pomoci

zprostředkovává Arcidiecézní charita Praha v rámci zmiňovaného projektu Adopce na dálku®. Práce byla výborně zor-

ganizovaná a pomoc se kromě oprávněných režijních nákladů dostávala k cílové skupině dětí a rodin. Jen se mi trochu nelíbí slovo adopce v názvu, protože většina podporovaných dětí má své rodiče. Jedná se tedy skutečně o podporu. Hrozí tu nezdravá citová vazba ze strany „adoptivních“ rodičů.

❑ Navštívil jste osobně některé projekty Arcidiecézní charity Praha, například nemocnici v ugandském Buikwe. Jak na vás zapůsobila?

Je krásná, dobře zorganizovaná, funkční a kvalitní. V afrických poměrech je to skvělá vizitka práce pražské Arcidiecézní charity. **❑**

POMÁHEJTE S NÁMI. Podpořte lidi v nouzi

Pomoc, o které jste se dočetli v tomto Bulletinu, bylo možné uskutečnit díky dobrovolným příspěvkům dárců. Děkujeme! Pomáhejte s námi i nadále. Pokud vás zaujal některý z konkrétních projektů, uvádíme údaje pro zaslání daru:

Rozvojové projekty v zahraničí

č. ú. **749011//0100**

VS

Pomoc do Indie	20 100
Povodňová pomoc	20 050
Pomoc do Ugandy	20 200
Česká nemocnice v Ugandě	20 804
Pomoc do Běloruska	20 500
Domov v Kryčevě	20 570
Pomoc do Zambie	20 800

Sociální služby u nás

č. ú. **749011/5500**

VS

Domov pro seniory kardinála Berana	64
Azylový dům sv. Gerarda	21
Domov svaté Rodiny	66

**ZA VAŠI POMOC
DĚKUJEME!**

Bulletin Arcidiecézní charity Praha. Vydává Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2. Tel. a e-mail: 224 246 519, pomocdozahranici@praha.charita.cz (Centrum zahraniční spolupráce); 222 512 401, poradna@praha.charita.cz (sociální služby v pražské arcidiecézi); www.praha.charita.cz. Vychází 2x ročně. Evidenční číslo: MK ČR E 20853. Bulletin Arcidiecézní charity Praha vychází 1x ročně také v elektronické podobě. Přihláška k odběru je dostupná na <http://praha.charita.cz/onas/bulletin>. Z odběru tištěného Bulletinu se mohou dárci Centra zahraniční spolupráce odhlásit na e-mailové adrese: pomocdozahranici@praha.charita.cz.